ഇരുട്ടിന്റെ വല

ഇ. ഹരികുമാർ

ഇരുട്ടിന്റെ വല

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Night, a painting by Arnold Böcklin (1827–1901). The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഇരുട്ടിന്റെ വല

അവർ ജനലിലൂടെ ഏന്തിവലിഞ്ഞ് നോക്കുകയാണ്. വയസ്സായ രണ്ടു സ്ത്രീകൾ, ചേച്ചിയും അനുജത്തിയും. ഇതെത്രാമത്തെ ദിവസമാണ്? നോക്കി നിന്ന് കാലുകൾ കഴച്ചു. കണ്ണുകൾക്ക് പാട കെട്ടിയപോലായി. അല്ലെങ്കിലേ കാഴ്ച കുറവാണ്. വെയിലും നിഴലും ഇടകലർന്ന നിൽക്കുന്ന തെരുവിന്റെ അറ്റത്ത് ഒരു ചായക്കടപോലെ അവൾ വരുന്നതു കാണാൻ ഉച്ചക്ക് രണ്ടുമണിമുതൽ പുറത്തെ വെയിലത്തേയ്ക്ക് നോക്കി നിൽക്കുന്നതാണ്.

കഴിഞ്ഞ ഏതാനും മാസങ്ങളായി എന്നും കാണുന്ന കാഴ്ചയായിരുന്നു. തെരുവിന്റെ അറ്റത്ത് ആദ്യം ഒരു ചായക്കടുട്ടുമാത്രമായി എന്നും കാണപ്പെടുന്ന ആ രൂപം പിന്നിട് സാരിയുടുത്ത പെൺകിടാവായി മാറുന്നു. ചേച്ചി അനുജത്തിയോട് ചോദിക്കുന്നു.

"അമ്മുക്കട്ടി, ആ വരണത് അവള് തന്യല്ലെ?"

അനുജത്തി ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ട് പറയും.

"അതേന്നാ തോന്നണത് ചേച്ചി. എന്റെ കണ്ണ് ചേച്ചിടെ കണ്ണിനേക്കാൾ മോശായിരിക്കണു."

"അതവള് തന്യാ, ആ നടത്തം കണ്ടില്ലേ. ആ കൈവീശലും, ഉസലില്ല്യായിം. അതേന്റമ്മ, അതവള് തന്യാ."

ചേച്ചി ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. അപ്പോഴേക്കും നടന്നു വരുന്ന പെൺകിടാവിന്റെ രൂപം മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞ അനുജത്തിയും ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങും.

"നിക്ക് വയ്യ." ചേച്ചി കിതച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "അതവള്തന്യാ. കണ്ടില്ലെ ഒരു നടത്തം."

അനുജത്തിയും ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ജനലിലൂടെ ഏന്തിവലിഞ്ഞ് നോക്കിനിൽക്കുന്ന ആ സ്ത്രീകൾ ചിരിയുടെ പാരമ്യത്തിൽ വേദനകൊണ്ട് വയറമർത്തി ഒരു കസേലയിലിരിക്കും. ഒരു നിമിഷത്തേയ്ക്കു മാത്രം. ക്ഷമയില്ലാതെ വീണ്ടും എഴുന്നേറ്റു ജനലിനടുത്ത് ഹാജരാവും. അപ്പോഴേയ്ക്കും രമ്യ എന്ന പേരുള്ള ഇരുപതു വയസ്സുകാരി അടുത്തെത്തിയിട്ടുണ്ടാവും. അവളുടെ മുഖത്ത് ചിരിയും അംഗങ്ങളിൽ കസൃതിയുമായിരിക്കും. അവൾ ജനലിന്റെ അഴിയിൽ പിടിച്ച് പാമ്പുവരിയിൽ കയറിനിന്നകൊണ്ട് അവരെ കോക്രി കാട്ടും. അവർ പേടിച്ച് പിൻമാറുമ്പോൾ അവൾ ഇറങ്ങി വാതിൽ കടന്ന് വരുന്നു.

അവൾ പറയും. "ഞാൻ വിചാരിച്ച രണ്ട് നത്തുകള് നിക്ക്വാണ് ജനലിന്നേലെന്ന്."

അതു മതി. അവർ രണ്ടുപേരും വീണ്ടും ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങും. അവരെ നുള്ളുകളായി ഉപദ്രിച്ചതിൽ അവർക്ക് വിഷമമില്ല. ഫലിതത്തിനുള്ള അസംസ്കൃത വസ്തുവായി സ്വീകരിക്കപ്പെടാൻ അവർ സ്വയം വേഷം കെട്ടി ഒരുങ്ങുകയാണ്. ആ പെൺകുട്ടി കൈകൊണ്ടോ, മുഖംകൊണ്ടോ എന്തെങ്കിലും ആംഗ്യം കാണിച്ചാൽ മതി, വയസ്സായ ആ സ്ത്രീകൾ പൊട്ടിച്ചിരിക്കാൻ.

"ഇതിനെ നമ്മടെ മുമ്പിലെത്തിച്ചത് ഭഗവാൻ തന്യാണ് സംശല്ല്യ." ചേച്ചി പറയും.

"അത്തന്നെന്റെ ചേച്ചീ." അമ്മുക്കട്ടിയമ്മ പറയും. "എന്തായിരുന്നു നമ്മടെ സ്ഥിതി?"

ശരിയാണ്. ഒരു മകനെ പ്രസവിച്ച അനുജത്തിയും കല്യാണംതന്നെ കഴിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചേച്ചിയും, നട്ടുച്ചക്കം ഇന്നേട്ടു നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഓടിട്ട മൂന്നുമുറി വീട്ടിൽ ദിവസങ്ങളോളം നാലോ അഞ്ചോ വാക്കുകൾ മാത്രം ചെലവാക്കി ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് വർഷങ്ങളായി. രാവിലെ മുറ്റമടിക്കാനും പാത്രം മോറാനും നിലം തുടയ്ക്കാനും വരുന്ന സ്ത്രീ ധൃതിപിടിച്ച ജോലി ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ അപൂർവ്വമായി പുറത്തു വിടുന്ന നാട്ടുവിശേഷങ്ങൾ മാത്രമാണ് പുറത്തേയ്ക്കുള്ള വാതിൽ. പിന്നെ എല്ലാ ഒന്നാന്തിയും അമ്പലത്തിൽ പോകമ്പോൾ കണ്ടുമുട്ടുന്ന പഴയ ലോഗ്യക്കാരുമായുള്ള സംസാരവും. കഴിഞ്ഞു. വീണ്ടും ഇരുളടഞ്ഞ മുറികളിൽ, ഓർമ്മകളുടെ, അത്രതന്നെ സുഖകരമല്ലാത്ത, സാന്ത്വനമരുളാത്ത സാമീപ്യത്തിൽ രണ്ടു വൃദ്ധകൾ. മാസത്തിലൊരിക്കൽ അനുജത്തിയുടെ മകന്റെ കത്തും നാലായിരം രൂപയുടെ ഡോളർ ഡ്രാഫ്റ്റും വരുന്നു. നാലുവരി മാത്രം. ഡ്രാഫ്റ്റ് യക്കുന്നു. പണം കൂട്ടതൽ ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അറിയിക്കു. സുഖം തന്നെയല്ലെ. ഇവിടെ എന്നിക്കും ദീപയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും സുഖം. വല്ല്യമ്മയോട് ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹാന്വേഷണങ്ങൾ പറയുമല്ലൊ. കഴിഞ്ഞു.

"ഇതെന്തൊരു കത്താണ്." രമ്യ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറയും. "ഇതിൽ ആകെ രസംള്ള കാര്യം ഡ്രാഫ്റ്റിനെപ്പറ്റിള്ളതാണ്. ഇത്രേം പണംകൊണ്ട് ഈ രണ്ടു വയസ്സായോത് എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്?"

"ശര്യാന്റെ ചേച്ചി. എന്നിക്കെന്തിനാ ഈ പണൊക്കെ. അവനേം കട്ട്യേളേം ഒന്ന് കണ്ടാ മതി എനിക്ക്. എത്ര കാലായി?"

"അമേരിക്കേന്ന് അങ്ങന്യൊക്കെ അങ്ങട്ട് ഓടിപ്പോരാൻ പറ്റോന്റെ അമ്മുക്കട്ടി. വിമാനത്തിന്റെ കാര്യ മതി ഇവ്ടെ ഒരു വീട് പണിയാൻ."

"ന്നാലും..."

"നിയെന്താ പറേണ്, നിക്കുണ്ടാവില്ലെ അവനെ കാണണംന്ന്? നീ പ്രസവിച്ച് എണിറ്റ് പോയിന്നെള്ളു. അവനെ നോക്കി വളർത്തിത് ഞാനാ..."

"'ശരിശരി." രമ്യ ഇടപെടും. "പ്രസവിച്ചത് ഒരാള്, നോക്കിവളർത്തിത് മറ്റെയാള്. സമം."

പിരിമുറുക്കം അയഞ്ഞു, രണ്ടു വൃദ്ധകളും ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങും. പക്ഷേ, രമ്യ വരുന്നതിനുമുമ്പ് അങ്ങിനെയായിരുന്നില്ല കാര്യങ്ങൾ. ഓരോ ചെറിയ വാക്കും അന്തരീക്ഷത്തിൽ കനത്തു പെരുമഴയായി പെയ്യുന്നു. ഇടിവെട്ടലുകൾ, കൊടുങ്കാറ്റ്. എല്ലാറ്റിന്റെയും അന്ത്യത്തിൽ മൂകത. ആ മൂകത വീട്ടിനുള്ളിൽ സ്ഥിരതാമസമാക്കിയിരുന്നു. രമ്യ ആദ്യമായി വീട്ടിൽ വന്ന ദിവസം അവർ രണ്ടു പേരും ഓർത്തിരുന്നു. അവൾ വാതിൽ കടന്ന് അകത്തു വന്നു. ചിരകാലപരിചയമുള്ളവപോലെ അവൾ രണ്ടുപേരേയും നോക്കി ചിരിച്ചു. പിന്നെ, അമ്പരപ്പോടെ നോക്കിനിൽക്കുന്ന വൃദ്ധകളെ പാടെ അവഗണിച്ച് അവൾ ചുറ്റും നോക്കി പഠിച്ചു. ചുമർ മുഷിഞ്ഞിരുന്നു, തട്ടിൽനിന്ന് മാറാല തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. നിലം തുടക്കൽ വല്ലപ്പോഴുമേയുള്ളു എന്ന തോന്നുന്നു. ചുമരിലേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു.

"ഇവിടെ താമസിക്കണത് എട്ടുകാലികളാണോ നിങ്ങളാണോ?"

"കട്ടി എവിട്ത്ത്യാ?" അമ്മുക്കട്ടിയമ്മ ചോദിച്ചു. അവൾ മറുപടിയൊന്നും പറയുന്നില്ല. തളത്തിൽ നിന്ന് അകത്തെ മുറികളിലേയ്ക്ക് നടന്ന് അവൾ നോക്കിപ്പാർക്കുകയാണ്. ഒപ്പം തന്നെ അയലിൽ ഇക്കിയിട്ട നിറം മങ്ങിയ തോർത്തിനെക്കുറിച്ചും, കട്ടിലിൽ ചുളിവീണ മുഷിഞ്ഞ കിടക്ക വിരിയെപ്പറ്റിയും അഭിപ്രായം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

"എന്തൊരുവിടാണിതു?" അവൾ പറയുകയാണ്. "പുറത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ ഇത്ര അബദ്ധാണെന്നൊന്നും തോന്നില്ല."

"ഈ കട്ടി എവിട്ത്ത്യാ അമ്മുകട്ടീ?" ചേച്ചി ചോദിച്ചു.

"നിക്ക് മനസ്സിലാവ്ണില്ല്യ ചേച്ചീ." അമ്മുക്കട്ടിയമ്മ സ്വരം താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, രമ്യ അതെല്ലാം കേൾക്കുന്നണ്ടായിരുന്നു.

"കട്ടി എവിടുത്ത്യാ?" ചേച്ചി ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ ന്റെ വീട്ടിലെ" രമ്യ പറഞ്ഞു.

പെട്ടെന്നാണതുണ്ടായത്. ആദ്യം ചിരിച്ചത് ചേച്ചിതന്നെയായിരുന്നു. പിന്നീട് അനുജത്തിയും അതിൽ കൂടി. പിന്നെ ചിരിയുടെ സ്ഫോടനങ്ങളായിരുന്നു. ചിരിയുടെ അന്ത്യത്തിൽ അവർ പറഞ്ഞു. "ഈ കട്ട്യേക്കൊണ്ട് തോറ്റു."

മാറാലകൾ അപ്രത്യക്ഷമായി. വെള്ള കിടക്ക വിരികളും തോർത്തുകളും കാരത്തിൽ കിടന്നു വെള്ള നിറം വീണ്ടെടുത്തു. ചുവരുകൾ വീണ്ടും വെള്ളയായി. നിലംതുടക്കുന്ന ജോലിക്കാരിക്ക് താക്കിതു കൊടുക്കപ്പെട്ടു.

രമ്യ വിണ്ടും വന്നു. നാലു ദിവസത്തെ കാത്തിരിപ്പിനു ശേഷം വിണ്ടും ഉച്ചതിരിഞ്ഞ നേരത്ത് അവൾ വന്നു. അവൾ ആരാണെന്നും അവൾ വിണ്ടും വരുമോ എന്നും മറ്റുമുള്ള അഭ്യൂഹങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ അവൾ വാതിൽ കടന്നു വന്നു. വിടിനു വന്ന മാറ്റം അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. നടന്നു കൊണ്ടുതന്നെ അവൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. "ഉം, ചുമര് നന്നായിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങടെ വാടകക്കാരും പോയി അല്ലേ?"

ചേച്ചിയും അനുജത്തിയും മനസ്സിലാവാതെ നിന്നു.

"ഞങ്ങക്ക് വാടകക്കാരൊന്നും ഇല്ല മോളെ." അമ്മുകട്ടിയമ്മ പറഞ്ഞു. "നാലു കൊല്ലം മുമ്പ് പൊറത്തെ മുറില് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ നാലഞ്ചു മാസം താമസിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പൊ ആരുംല്ല്യ."

"മീൻ പിടുത്തക്കാര് പോയോ?"

"മീൻ പിടുത്തക്കാരോ?" ഈ കട്ടിക്ക് തലയ്ക്ക് സുഖം ഇല്ലേ എന്ന ഭാവത്തോടെ ആ സഹോദരിമാർ അന്യോന്യം നോക്കി. കഷ്ടം, കാണാൻ നല്ല കട്ടി, പക്ഷേ, ഇങ്ങിനെ ഒരസുഖം.

"അതേ, മീൻ പിടിക്കണോരല്ലേ വല നെയ്യ."

"അതിന് ആരാ കട്ടി ഇവിടെ വല നെയ്യണത്?"

"അവരൊക്കെ പോയില്ലേ. കഴിഞ്ഞ ആഴ്ച ഞാൻ വന്നപ്പോൾ കൊറേ പേർണ്ടായിരുന്നു." തട്ടിന്മേൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു. "എല്ലാരേം ഓടിച്ചു അല്ലേ?"

ആദ്യം ചിരിച്ചത് അമ്മുക്കട്ടിയമ്മയായിരുന്നു. "ചേച്ചി, ഈ കട്ടി എട്ടുകാലികള്ടെ കാര്യാ പറേണത്."

പിന്നെ ചിരിയുടെ പ്രവാഹമായിരുന്നു. അതിൽ ഒലിച്ചു പോകന്നത് ജീവിതത്തിന്റെ വിരസത, നഷ്ടബോധം.

"ഈ കട്ട്യേ നമ്മടെ അടുത്തക്കയച്ചത് ഗ്രരുവായൂരപ്പൻ തന്യാ." ചേച്ചി പറഞ്ഞു. "ഒന്നാന്തി പോമ്പ ഞാൻ ഒരു നെയ്യായസം കഴിച്ചോളാംന്ന് നേർന്നിട്ട്ണ്ട്."

"എന്തൊരു മറിമായാ ചേച്ചീ, ഞാനും നേർന്നിട്ട്ണ്ട് നെയ്യായസം." അനുജത്തി അദ്ഭുതത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"അപ്പഴേയ് നിങ്ങളെല്ലാം നെയ്പ്പായസംതന്നെ നേർന്നാൽ കൃഷ്ണന് മടുക്കില്ലേ? ഒരാൾക്ക് പഞ്ചാരപ്പായസം നേരായിര്ന്നില്ല്യേ?"

"ശര്യന്നെ അല്ലെ ചേച്ചീ? ന്നാ ഞാൻ പഞ്ചസാരപ്പായസാക്ക്യാലോ?"

"അതു പാടില്ല." ചേച്ചി ഉടനെ പറഞ്ഞു. "നെയ്പ്പായസം നേർന്നാൽ നെയ്പ്പായസം തന്നെ കൊടുക്കണം..."

അവർ ഒരു വാഗ്വാദത്തിലേർപ്പെട്ടു. ക്ഷേത്രകർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റിയും, നേർച്ചകൾ മാറ്റിയാലോ മുടക്കിയാലോ ഉണ്ടാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ചും നീണ്ടു സംവാദം നടത്തുന്നതിനിടയിൽ ആ സഹോദരിമാർ പെട്ടെന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ, സംവാദത്തിന് തുടക്കമിട്ടു ആ പെൺകുട്ടി കസേരലിയിലിരുന്ന് മുഖം പൊത്തി ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.

"നോക്ക്ന്റെ അമ്മു, ഏഴഴിഞ്ചുട്ടിട്ട് അവള് ഇര്ന്ന് ചിരിക്കണ കണ്ടോ?"

കാർമേഘങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞുപോയി. തെളിഞ്ഞ ആകാശം നട്ടവിൽ സൂര്യ തേജസ്സോടെ നിലകൊള്ളുന്ന പെൺകുട്ടി. അവർ അദ്ഭുതത്തോടെ, ആരാധനയോടെ അവളെ നോക്കി.

"നമുക്ക് ഒരാൺകുട്ടിക്കു പകരം പെൺകുട്യായിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു അല്ലെ?" അമ്മുകട്ടിയമ്മ പറഞ്ഞു.

"അത്യന്നെ." ചേച്ചി ഉടനെ പറഞ്ഞു. അവരുടെ വാക്കുകളിൽ അവർ രണ്ടു പേരും അനുഭവിക്കുന്ന ഏകാന്തതയുടെ വേദനയുണ്ടായിരുന്നു.

"അങ്ങിനെ കരുതുന്നതിൽ അപകടമുണ്ട്." രമ്യ പറഞ്ഞു. "എന്നെപ്പോലെ സുന്ദരിയും സുശീലയുമായ ഒരു കട്ടിയെ കിട്ടിയാൽ രക്ഷപ്പെട്ടു. മറിച്ചാണെങ്കിലോ? ഒരു രാക്ഷസിയെയാണ് കിട്ടിയതെങ്കിലോ?"

"അതും ശര്യാട്ടോ ചേച്ചീ." അമ്മുകട്ടിയമ്മ പറഞ്ഞു. "നമ്മടെ ഭാർഗ്ഗവീടെ മോളടെ മാതിര്യാണെങ്കിലോ?"

"ശര്യാന്റെ അമ്മുക്കട്ടീ."

എവിടെനിന്ന് വന്നതാണെന്നറിയാതെത്തന്നെ ആ പെൺകുട്ടി അവരുടെ ജീവിതം നിയന്ത്രിച്ചു. അവരുടെ ചിന്തകളെ സ്വാധീനിച്ചു. അവരുടെ വാക്കുകളെ രൂപപ്പെടുത്തി. നാലരമണിയായാൽ അവൾ എഴുന്നേൽക്കുന്നു.

"ഇപ്പോൾ എന്റെ പ്രിയഭർത്താവ് ബസ്സുകയറിയിട്ടുണ്ടാവും. വരുമ്പോൾ ഞാനവിടെയില്ലെങ്കിൽ ഇക്കിയിട്ട നിറം മങ്ങിയ തോർത്തിനെക്കുറിച്ചും കട്ടിലിൽ ചുളിവീണ മുഷിഞ്ഞ കിടക്ക വിരിയെപ്പറ്റിയും അഭിപ്രായം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

"എന്തൊരുവിടാണിതു?" അവൾ പറയുകയാണ്. "പുറത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ ഇത്ര അബദ്ധാണെന്നൊന്നും തോന്നില്ല."

"ഈ കട്ടി എവിട്ത്ത്യാ അമ്മുകട്ടീ?" ചേച്ചി ചോദിച്ചു.

"നിക്ക് മനസ്സിലാവ്ണില്ല്യ ചേച്ചീ." അമ്മുക്കട്ടിയമ്മ സ്വരം താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, രമ്യ അതെല്ലാം കേൾക്കുന്നണ്ടായിരുന്നു.

"കട്ടി എവിടുത്ത്യാ?" ചേച്ചി ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ ന്റെ വീട്ടിലെ" രമ്യ പറഞ്ഞു.

പെട്ടെന്നാണതുണ്ടായത്. ആദ്യം ചിരിച്ചത് ചേച്ചിതന്നെയായിരുന്നു. പിന്നീട് അനുജത്തിയും അതിൽ കൂടി. പിന്നെ ചിരിയുടെ സ്ഫോടനങ്ങളായിരുന്നു. ചിരിയുടെ അന്ത്യത്തിൽ അവർ പറഞ്ഞു. "ഈ കട്ട്യേക്കൊണ്ട് തോറ്റു."

മാറാലകൾ അപ്രത്യക്ഷമായി. വെള്ള കിടക്ക വിരികളും തോർത്തുകളും കാരത്തിൽ കിടന്നു വെള്ള നിറം വീണ്ടെടുത്തു. ചുവരുകൾ വീണ്ടും വെള്ളയായി. നിലംതുടക്കുന്ന ജോലിക്കാരിക്ക് താക്കിതു കൊടുക്കപ്പെട്ടു.

രമ്യ വിണ്ടും വന്നു. നാലു ദിവസത്തെ കാത്തിരിപ്പിനു ശേഷം വിണ്ടും ഉച്ചതിരിഞ്ഞ നേരത്ത് അവൾ വന്നു. അവൾ ആരാണെന്നും അവൾ വിണ്ടും വരുമോ എന്നും മറ്റുമുള്ള അഭ്യൂഹങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ അവൾ വാതിൽ കടന്നു വന്നു. വിടിനു വന്ന മാറ്റം അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. നടന്നു കൊണ്ടുതന്നെ അവൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. "ഉം, ചുമര് നന്നായിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങടെ വാടകക്കാരും പോയി അല്ലേ?"

ചേച്ചിയും അനുജത്തിയും മനസ്സിലാവാതെ നിന്നു.

"ഞങ്ങക്ക് വാടകക്കാരൊന്നും ഇല്ല മോളെ." അമ്മുകട്ടിയമ്മ പറഞ്ഞു. "നാലു കൊല്ലം മുമ്പ് പൊറത്തെ മുറില് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ നാലഞ്ചു മാസം താമസിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പൊ ആരുംല്ല്യ."

"മീൻ പിടുത്തക്കാര് പോയോ?"

"മീൻ പിടുത്തക്കാരോ?" ഈ കട്ടിക്ക് തലയ്ക്ക് സുഖം ഇല്ലേ എന്ന ഭാവത്തോടെ ആ സഹോദരിമാർ അന്യോന്യം നോക്കി. കഷ്ടം, കാണാൻ നല്ല കട്ടി, പക്ഷേ, ഇങ്ങിനെ ഒരസുഖം.

"അതേ, മീൻ പിടിക്കണോരല്ലേ വല നെയ്യ."

"അതിന് ആരാ കട്ടി ഇവിടെ വല നെയ്യണത്?"

"അവരൊക്കെ പോയില്ലേ. കഴിഞ്ഞ ആഴ്ച ഞാൻ വന്നപ്പോൾ കൊറേ പേർണ്ടായിരുന്നു." തട്ടിന്മേൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു. "എല്ലാരേം ഓടിച്ചു അല്ലേ?"

ആദ്യം ചിരിച്ചത് അമ്മുക്കട്ടിയമ്മയായിരുന്നു. "ചേച്ചി, ഈ കട്ടി എട്ടുകാലികള്ടെ കാര്യാ പറേണത്."

പിന്നെ ചിരിയുടെ പ്രവാഹമായിരുന്നു. അതിൽ ഒലിച്ചു പോകന്നത് ജീവിതത്തിന്റെ വിരസത, നഷ്ടബോധം.

"ഈ കട്ട്യേ നമ്മടെ അടുത്തക്കയച്ചത് ഗ്രരുവായൂരപ്പൻ തന്യാ." ചേച്ചി പറഞ്ഞു. "ഒന്നാന്തി പോമ്പ ഞാൻ ഒരു നെയ്യായസം കഴിച്ചോളാംന്ന് നേർന്നിട്ട്ണ്ട്."

"എന്തൊരു മറിമായാ ചേച്ചീ, ഞാനും നേർന്നിട്ട്ണ്ട് നെയ്യായസം." അനുജത്തി അദ്ഭുതത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"അപ്പഴേയ് നിങ്ങളെല്ലാം നെയ്പ്പായസംതന്നെ നേർന്നാൽ കൃഷ്ണന് മടുക്കില്ലേ? ഒരാൾക്ക് പഞ്ചാരപ്പായസം നേരായിര്ന്നില്ല്യേ?"

"ശര്യന്നെ അല്ലെ ചേച്ചീ? ന്നാ ഞാൻ പഞ്ചസാരപ്പായസാക്ക്യാലോ?"

"അതു പാടില്ല." ചേച്ചി ഉടനെ പറഞ്ഞു. "നെയ്പ്പായസം നേർന്നാൽ നെയ്പ്പായസം തന്നെ കൊടുക്കണം..."

അവർ ഒരു വാഗ്വാദത്തിലേർപ്പെട്ടു. ക്ഷേത്രകർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റിയും, നേർച്ചകൾ മാറ്റിയാലോ മുടക്കിയാലോ ഉണ്ടാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ചും നീണ്ടു സംവാദം നടത്തുന്നതിനിടയിൽ ആ സഹോദരിമാർ പെട്ടെന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ, സംവാദത്തിന് തുടക്കമിട്ടു ആ പെൺകുട്ടി കസേരലിയിലിരുന്ന് മുഖം പൊത്തി ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.

"നോക്ക്ന്റെ അമ്മു, ഏഴഴിഞ്ചുട്ടിട്ട് അവള് ഇര്ന്ന് ചിരിക്കണ കണ്ടോ?"

കാർമേഘങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞുപോയി. തെളിഞ്ഞ ആകാശം നട്ടവിൽ സൂര്യ തേജസ്സോടെ നിലകൊള്ളുന്ന പെൺകുട്ടി. അവർ അദ്ഭുതത്തോടെ, ആരാധനയോടെ അവളെ നോക്കി.

"നമുക്ക് ഒരാൺകുട്ടിക്കു പകരം പെൺകുട്യായിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു അല്ലെ?" അമ്മുകട്ടിയമ്മ പറഞ്ഞു.

"അത്യന്നെ." ചേച്ചി ഉടനെ പറഞ്ഞു. അവരുടെ വാക്കുകളിൽ അവർ രണ്ടു പേരും അനുഭവിക്കുന്ന ഏകാന്തതയുടെ വേദനയുണ്ടായിരുന്നു.

"അങ്ങിനെ കരുതുന്നതിൽ അപകടമുണ്ട്." രമ്യ പറഞ്ഞു. "എന്നെപ്പോലെ സുന്ദരിയും സുശീലയുമായ ഒരു കട്ടിയെ കിട്ടിയാൽ രക്ഷപ്പെട്ടു. മറിച്ചാണെങ്കിലോ? ഒരു രാക്ഷസിയെയാണ് കിട്ടിയതെങ്കിലോ?"

"അതും ശര്യാട്ടോ ചേച്ചീ." അമ്മുകട്ടിയമ്മ പറഞ്ഞു. "നമ്മടെ ഭാർഗ്ഗവീടെ മോളടെ മാതിര്യാണെങ്കിലോ?"

"ശര്യാന്റെ അമ്മുക്കട്ടീ."

എവിടെനിന്ന് വന്നതാണെന്നറിയാതെത്തന്നെ ആ പെൺകുട്ടി അവരുടെ ജീവിതം നിയന്ത്രിച്ചു. അവരുടെ ചിന്തകളെ സ്വാധീനിച്ചു. അവരുടെ വാക്കുകളെ രൂപപ്പെടുത്തി. നാലരമണിയായാൽ അവൾ എഴുന്നേൽക്കുന്നു.

"ഇപ്പോൾ എന്റെ പ്രിയഭർത്താവ് ബസ്സുകയറിയിട്ടുണ്ടാവും. വരുമ്പോൾ ഞാനവിടെയില്ലെങ്കിൽ ഇക്കിയിട്ട നിറം മങ്ങിയ തോർത്തിനെക്കുറിച്ചും, കട്ടിലിൽ ചുളിവീണ മുഷിഞ്ഞ കിടക്ക വിരിയെപ്പറ്റിയും അഭിപ്രായം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

"എന്തൊരുവിടാണിതു?" അവൾ പറയുകയാണ്. "പുറത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ ഇത്ര അബദ്ധാണെന്നൊന്നും തോന്നില്ല."

"ഈ കട്ടി എവിട്ത്ത്യാ അമ്മുകട്ടീ?" ചേച്ചി ചോദിച്ചു.

"നിക്ക് മനസ്സിലാവ്ണില്ല്യ ചേച്ചീ." അമ്മുക്കട്ടിയമ്മ സ്വരം താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, രമ്യ അതെല്ലാം കേൾക്കുന്നണ്ടായിരുന്നു.

"കട്ടി എവിടുത്ത്യാ?" ചേച്ചി ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ ന്റെ വീട്ടിലെ" രമ്യ പറഞ്ഞു.

പെട്ടെന്നാണതുണ്ടായത്. ആദ്യം ചിരിച്ചത് ചേച്ചിതന്നെയായിരുന്നു. പിന്നീട് അനുജത്തിയും അതിൽ കൂടി. പിന്നെ ചിരിയുടെ സ്ഫോടനങ്ങളായിരുന്നു. ചിരിയുടെ അന്ത്യത്തിൽ അവർ പറഞ്ഞു. "ഈ കട്ട്യേക്കൊണ്ട് തോറ്റു."

മാറാലകൾ അപ്രത്യക്ഷമായി. വെള്ള കിടക്ക വിരികളും തോർത്തുകളും കാരത്തിൽ കിടന്നു വെള്ള നിറം വീണ്ടെടുത്തു. ചുവരുകൾ വീണ്ടും വെള്ളയായി. നിലംതുടക്കുന്ന ജോലിക്കാരിക്ക് താക്കിതു കൊടുക്കപ്പെട്ടു.

രമ്യ വിണ്ടും വന്നു. നാലു ദിവസത്തെ കാത്തിരിപ്പിനു ശേഷം വിണ്ടും ഉച്ചതിരിഞ്ഞ നേരത്ത് അവൾ വന്നു. അവൾ ആരാണെന്നും അവൾ വിണ്ടും വരുമോ എന്നും മറ്റുമുള്ള അഭ്യൂഹങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ അവൾ വാതിൽ കടന്നു വന്നു. വിടിനു വന്ന മാറ്റം അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. നടന്നു കൊണ്ടുതന്നെ അവൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. "ഉം, ചുമര് നന്നായിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങടെ വാടകക്കാരും പോയി അല്ലേ?"

ചേച്ചിയും അനുജത്തിയും മനസ്സിലാവാതെ നിന്നു.

"ഞങ്ങക്ക് വാടകക്കാരൊന്നും ഇല്ല മോളെ." അമ്മുകട്ടിയമ്മ പറഞ്ഞു. "നാലു കൊല്ലം മുമ്പ് പൊറത്തെ മുറില് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ നാലഞ്ചു മാസം താമസിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പൊ ആരുംല്ല്യ."

"മീൻ പിടുത്തക്കാര് പോയോ?"

"മീൻ പിടുത്തക്കാരോ?" ഈ കട്ടിക്ക് തലയ്ക്ക് സുഖം ഇല്ലേ എന്ന ഭാവത്തോടെ ആ സഹോദരിമാർ അന്യോന്യം നോക്കി. കഷ്ടം, കാണാൻ നല്ല കട്ടി, പക്ഷേ, ഇങ്ങിനെ ഒരസുഖം.

"അതേ, മീൻ പിടിക്കണോരല്ലേ വല നെയ്യ."

"അതിന് ആരാ കട്ടി ഇവിടെ വല നെയ്യണത്?"

"അവരൊക്കെ പോയില്ലേ. കഴിഞ്ഞ ആഴ്ച ഞാൻ വന്നപ്പോൾ കൊറേ പേർണ്ടായിരുന്നു." തട്ടിന്മേൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു. "എല്ലാരേം ഓടിച്ചു അല്ലേ?"

ആദ്യം ചിരിച്ചത് അമ്മുക്കട്ടിയമ്മയായിരുന്നു. "ചേച്ചി, ഈ കട്ടി എട്ടുകാലികള്ടെ കാര്യാ പറേണത്."

പിന്നെ ചിരിയുടെ പ്രവാഹമായിരുന്നു. അതിൽ ഒലിച്ചു പോകന്നത് ജീവിതത്തിന്റെ വിരസത, നഷ്ടബോധം.

"ഈ കട്ട്യേ നമ്മടെ അടുത്തക്കയച്ചത് ഗ്രരുവായൂരപ്പൻ തന്യാ." ചേച്ചി പറഞ്ഞു. "ഒന്നാന്തി പോമ്പ ഞാൻ ഒരു നെയ്യായസം കഴിച്ചോളാംന്ന് നേർന്നിട്ട്ണ്ട്."

"എന്തൊരു മറിമായാ ചേച്ചീ, ഞാനും നേർന്നിട്ട്ണ്ട് നെയ്യായസം." അനുജത്തി അദ്ഭുതത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"അപ്പഴേയ് നിങ്ങളെല്ലാം നെയ്പ്പായസംതന്നെ നേർന്നാൽ കൃഷ്ണന് മടുക്കില്ലേ? ഒരാൾക്ക് പഞ്ചാരപ്പായസം നേരായിര്ന്നില്ല്യേ?"

"ശര്യന്നെ അല്ലെ ചേച്ചീ? ന്നാ ഞാൻ പഞ്ചസാരപ്പായസാക്ക്യാലോ?"

"അതു പാടില്ല." ചേച്ചി ഉടനെ പറഞ്ഞു. "നെയ്പ്പായസം നേർന്നാൽ നെയ്പ്പായസം തന്നെ കൊടുക്കണം..."

അവർ ഒരു വാഗ്വാദത്തിലേർപ്പെട്ടു. ക്ഷേത്രകർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റിയും, നേർച്ചകൾ മാറ്റിയാലോ മുടക്കിയാലോ ഉണ്ടാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ചും നീണ്ടു സംവാദം നടത്തുന്നതിനിടയിൽ ആ സഹോദരിമാർ പെട്ടെന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ, സംവാദത്തിന് തുടക്കമിട്ടു ആ പെൺകുട്ടി കസേര

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>